

Kınalı Elleri Nasırlı Kız

– Sedat DOĞAN · 23 Temmuz 2011

KINALI ELLERİ NASIRLI KIZ

Sen ey kınalı elleri nasırlı kız!..
Narin endamlı, fidan boylum
Al yazmalım, alın yazım,
Ey kar beyaz elleri,
Sim siyah bir yılan gibi akan bandın başında
Tuğla çamurunun rengine boyanan güzel,
Yakışmıyor sana modern çağın ırgatlığı.

Gül bakışım!
Bu kavurucu temmuz sığağında
Ellerin, serin bir eyvanda,
İlmeklerini işlemeliydi, göğşe yansıyan sevdamızın.
Parmakların, sevda üstüne yazılmış
Güzel bir öykünün sayfalarını çevirmeliydi.
Gözlerinse kutsal bir metni okurcasına
Satırlara sinen duru bir sevgiyi okumalıydı.
Yabanıl hiçbir bakış süzmemeliydi, endamını.
Ve hiçbir göz değmemeliydi, o güzel gözlerine,
Seni helallığın kutsallığıyla seven gözlerimin dışında.
Sen ey nazlı güzel!..
Yakışmıyor endamına ağır ırgatlıklar.
Böylesine ağır ırgatlıklara doğmamıştı,
O pamuksu eller ve nazenin parmaklar.
Bunu biliyorum.
Seninle ötelere kalma bir yanımız var
Kan bağımız bir, aynı soydanız.
Çocukluklarımız bir,
Yoksulluklarımız bir
Kaderleri benzer semtlerin çocuklarıyız,
Kahrı bol, bahtı kara bir coğrafyada...
Sana meylim ondandır.
Bunu da biliyorum.

Ve isyan ediyorum sana yazılan bu yazığa,

Ki aşkım isyanımı da aşıyor.
Ve isyanımsa aşkımı taşıyor,
Bu yüzden yakışmıyor sana ve akranlarına
Modern çağın ağır ırgatlığı
Beni anlıyor musun?
Ey kınalı elleri nasırlı Kız?

Sen ey nazlı güzel!...
"Suna dediysem sen, Leyla dediysem sen..."
Diye yakarmıştı üstadım, yıllar öncesinden.
Bense yüreğimin diliyle haykırıyorum sana:
Sen yok musun sen...
Sen yaşamın berrak coşkusu,
Sen bir gül, bir çemen, bir nergis,
Bir menekşenin o güzel kokusu.
Sen ki yüzünün rengini,
Mezopotamya'nın, ruhumuzu ısıtan,
Kanımızı kaynatan güneşinden almışsın.
Hamaratlığını toprağımın mümbitliğinden,
Yüreğindeki coşkuyu, diclenin, fıratın sularından,
Masumluğunu, göğün maviliğinden almışsın,
Sendeki merhameti, toprağın dişil nahifliğinden bilirim.
Ki, o güzel yüzün aynalara masumiyetin künhünü,
Sıcak yüreğinse büyük sevdaların coşkusunu okuyor,
Bunu yüzüne yansıyan isyanından bilirim.

Sen ey yaşamın coşkusu,
Sen ki, yangın yürekli şairlerin,
Hoyrat yüreklerinin harcına atılması gereken bir kilit taşınsın.
Sen ki biçarelerin umudu, yoksul çocukların ekmeği, aşısın
İşte bütün bunların üstüne,
o masum yüzünle sen bu kadar zalim,
Bu kadar gaddar olamazsın.
Birilerine "seni seviyorum" dedikten sonra,
Dönemezsin tertemiz bir sevdanın orta yerinden.
Bürünemezsin ölümün soğuk sessizliğine.

Ki, şu anda sensiz bir yaşam, bana ağır bir ölüm,
Bu ahvalde yaşamak ise tanımsız bir zulümdür.

Ki yüreğime rivayet olunan kavle göre
Şu anda benim için sen
Ne gündüz ne gecesin
Ne bir harf ne de hecesin
Her şeyiyle tanımsız bir muamma,
Çözülmesi zor bir bilmecesin.
Çünkü ne sevdiğin belli ne de sevmediğin,
Kangren olmuş her yanım sancısından sensizliğin.
Kör bir törenin pençelerinde
Doğan her gün ile bir kez daha ölüyorum.
Çünkü dillendiremiyoruz gönül yakan sevdamızı
Paylaştığımız mekân hep ayrılığa savuruyor bizi
Ondandır ki çöküyor yüreğimize en ağırından bir sızı
O sızı ki, bu çarkın keskin baltalarına salıyor beni.
Ah gülüm, şunu bil ki
O baltalarla kıyılan hamur taş, toprak değil
Ruhumun özü, et ve kemiğimdir benim.
Bandın üzerinden akıp önüne dizilen
Ve parmaklarınla saniye başı dokunduğun,
Öğütülüp şekil almış bir tuğla hamuru değil
Aşkından küle dönmüş öz varlığımdır benim.
Bana uzaklardan saldıgın her bakış,
Bir ok misali ciğerimi deliyor.
Zira gözlerim, fırrari bakışların dışında,
Sana dair bir şey görmüyor.
Gönlümse bir el uzatımındaki varlığından
Bir söz duymuyor.
Bu ağır dişliler arasında,
Acınası bir sağır ve dilsizliği oynuyoruz.
Ne olacak sanki be gülüm
Şu kör olası törenin duvarlarını yıkabilsek
Ve yüreğimizdekini,
Bir güzel hal ile haykırabilsek birbirimize,
Aktarabilsek meramımızı:
"Seni seviyorum yüreksiz, hem de bütün benliğimle,
Beni anlıyor musun?
Veya hayır arkadaş, oturalım oturduğumuz yere
Yok, aramızda yok bir şey, herkes kendi yoluna"
Diyebilsek birbirimize.

Söyler misin, ey nazlı kız?
Derilerimiz mi yüzülecek?
Yoksa kıyamet mi kopacak?

Sen ey nazlı güzel!
Öylesine zalim bir çarka düşmüşüz ki
Yüreğimize ateş düşmüş, içimiz kanıyor
Yüreğimizle birlikte insanlığımız da yanıyor.
Yine de açamıyoruz sevdamıza yüreğimizi.
Sevdiğimiz el işinde parya,
Ve leş kargalarının hin bakışları,
Gözbebeğimizin üstünden uçuşuyor.
Gıkımız bile çıkmıyor, sineye çekiyoruz,
Kursağa incek bir lokma ekmek belasına.
Zira o şaşalı sıfatlarımıza rağmen
Biz de şu modern çağda nitelikli bir köleyiz.
Müdürüm, şefim, beyim,
Sayın muhasebecim...
Yollu hitaplarla bağlanıyor el ve ayaklarımız
Egolarımız şişirilerek bitiriliyor, insanlığımız.
Ve doğan her gün ile bir kez daha ölüyor insanlığımız
Bir lokma ekmek uğruna sevdiğimizi ele salıyoruz
Göz bebeğimizi leş kargalarına kurban eyliyoruz.

Sen ey kınalı elleri nasırlı Kürt Kızı
Söyler misin bana,
Aşkın hükümsüz,
Özgürlüğün prangalı
Ve yüreğin Çin işkencesinden öldüğü bir mekânda
Bir anlamı var mıdır yaşamının?
Mem u Zin vatanında
Kırklar dağının düzündü
Fabrikaların dumanında tozunda
Bu yılın baharında yazında
Bir haller olmuş ikimize
Ziyaret çarpmış olmalı bizi
Seher yelinde ne vuslat var ne de ayrılık
Mizanı kaybeden mecnuna döndük
Çöller çağırıyor bizi.

Sen ey kınalı elleri nasırlı hamarat Kız
Bir kez daha haykırıyorum,
Sana doğru süzülen her yabani bakış
Zehirli bir ok misali yüreğime saplanıyor
Felç ediyor bütün duyargalarımı.
Bu yüzden beynimde çakıyor öfkenin bütün şimşekleri
Ve varlığım bir fırtınaya, bir borana dönüşüp
Her yanı yakıp yıkıyor.
Ve senin bana ait olmadığını hatırladığım an
İnan bırak dağ gibi isyanları
Ölümü bile ısıtıyorum.
O munis varlığım
Pimi çekilmiş bir bomba misali
Her şeyi imhaya yelteniyor.

Sen ey nazlı güzel!
Üstadım Sezai Karakoç'un feryadıyla:
"Zambaklar en ıssız yerlerde açar.
Ve vardır her vahşi çiçekte gurur.
Bir mum ardında bekleyen rüzgâr.
Işıksız ruhumu sallar da durur.

Yağmurdan sonra büyürmüş başak.
Meyveler sabırla olgunlaşmış.
Bir gün gözlerimin ta içine bak.
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış "
Ne olur anla beni.

Ölüm dediğin ne ki be gülüm
Ben senin uğruna daha zorunu seçmişim
Sana yakın olmak için modern çağın köle pazarları,
Tozu dumanı çok fabrikalarda çalışmayı seçmişim
Aşkına ermek adına yaşamdan geçmişim
Hakikatte o güzel gözlerin için
Eli, ayağı prangalı bir köleyim bu çağın pazarında
Oysa mutlu bir görüntüm var hal bilmez nazarında
Ölmek mi dedin,
İstesem de ölemem ki

Sen beni sevdiğini söylemeden
Ölüm sarmaz ki beni gülüm.
Beni anlıyor musun?

Bütün sözlerimin özü,
Dedim ya gülüm,
Yakışmıyor endamına ağır ırgatlıklar.
Böylesine ağır ırgatlıklara doğmamıştı,
O pamuksu eller ve nazenin parmaklar.
Ve hiçbir göz değmemeli, o güzel gözlerine,
Seni helalliğin kutsallığıyla seven gözlerimin dışında
Beni anlıyor musun?

07.07.2011/Diyarbakır